

Mesterházy Balázs

A MEDITERRÁN-ÁLLANDÓ

Váratlanul kezdett fújni a *forró déli szél*. Kimozdított, megbontott, szívben vihar. Egyik oldalán vöröslő 'o' betűk, csorog a nap, vibrál a gyilkoló hőség, másik oldalán lágyan lepedő, kék, gömbölyded galambszürke és fehér, akár a kiszáradt kövek. Az 'i' visszafogottan piros, akár a világítótorony teste a kikötő bejáratánál. Fáj a fejem, fulladok, lüktetek, ilyenkor dönteni sem tudok a semmiről,

amíg csak meg nem indulok lefelé, délnek.

A minden nincsen magasan, csak kinyújtom érte a kezemet. Markolom, simítom a tengert, a napot, magamra húzom a csillagos eget, számolom a hullámverést a vízmarta sziklák alatt. Isten csak az örökkéhez kellene, bár a mindenben talán még az is benne van. Ha pedig mégsem, akkor nem is olyan fontos. Azt játszom, halandó vagyok, lubickolok a végesség közepén.

Fenyvesektől illatozó partok, tülevél, kéreg és gyanta. Súlyos, lebegő tömeg, monoton szimfónia, önálló élőlény. A tengert sem éreztük, a fény elakadt a lüktető, hangos masszában. A víz aztán hirtelen került elénk, sziklacsipke, sónehéz levegővétél, megszokhatatlan sok. És a kabócák hada ott dübörgött a hátunkban.

Mielőtt a fedélzetre lépsz, még utoljára megcsókollak. Már a nyílt vízen járunk, istenem, mióta nem látni már a partot, de én még mindig érzem az ízét a csóknak. Órák óta elmentél. De nem tudok mozdulni, a napnak, azzal, hogy kifutott a hajód, úgylis vége van. Csak

a mólóra tudok gondolni. Ahol elengedtél. És ahová boldogan dobom majd ki a kötelet néhány hónap múlva, messziről látom már, ahogyan

fújja a hajadat a szél. Félek. Hogy mi lesz az, ami majd visszatér veled.